

ЧАРЛС БУКОВСКИ

ИСТИНСКАТА ИСТОРИЯ НА

ЛУДИЯ, КОЙТО ЖИВЕЕШЕ

СЪС ЗВЕРОВЕТЕ

Превод от английски: Богдан Русев, 2008

chitanka.info

1.

Спомням си как веднъж си биех чекия в килера, след като си бях сложил обувките с високи токчета на майка ми и си гледах краката в огледалото, бавно издърпвах една хавлия нагоре по тях, все по-нагоре, все едно гледах женски крака, и изведнъж в къщата нахълтаха двама приетели: „Трябва да е някъде вътре“. Започнах да се обличам, но тогава единият отвори вратата на килера и ме видя: „Копеле мръсно!“. Аз се разкрещях и ги изгоних от къщи, а после ги чух как си говореха: „Какъв му е проблемът? Какъв му е проблемът на това момче, по дяволите?“.

2.

К. беше бивша манекенка и си пазеше изрезки от вестници и стари снимки. Беше стигнала почти до първо място в конкурса за красота „Мис Америка“. Запознахме се в един бар на улица „Сейнт Алварадо“ — толкова близо до бедняшките квартали, колкото изобщо е възможно, без да живееш на улицата. Беше напълняла и натрупала години, но все още се забелязваше някогашната фигура и класа — само намек за тях, нищо повече. Двамата си приличахме. И двамата нямахме работа, така че не знам как сме живели. На цигари, вино и хазияка, която вярваше как скоро ще получим пари, просто нямаме в момента. Най-често трябваше да пием вино.

По цял ден спяхме, но когато започваше да се стъмва, вече ни се ставаше.

К.: Мамка му, бих пийнала нещо.

Аз си лежах и допушвах последната цигара.

Аз: Ами слез до Тони и вземи две бутилки портвайн.

К.: Големи бутилки?

Аз: Естествено, че големи бутилки. Обаче не взимай *Gallo*. Нито от онова другото, от което две седмици ме боля главата. И вземи два пакета цигари. Каквите и да е.

К.: Имаме само петдесет цента.

Аз: *Знам*, че имаме само петдесет цента! Другото ще го вземеш на кредит! Да не си *tъпа*!?

К.: Той каза, че няма повече...

Аз: *Той бил казал!* Какъв е той, да не е Господ? Ще го омаеш с приказки. Ще се усмихваш! Ако трябва, ще си завъртиш задника! Ще го надървиш! Ако трябва, ще го заведеш в склада да му покажеш едно нещо! Обаче донеси ВИНОТО!

К.: Добре де, добре.

Аз: Не се връщай без него!

К. казваше, че ме обича. Връзваше ми панделка на кура, а на главата му слагаше хартиена шапчица.

Ако се върнеше без вино или само с една бутилка, слизах аз — ръмжах като побеснял, мрънках и заплашвах стария продавач, докато не ми даде каквото искам, че и повече. Понякога се връщах с консерви сардини, хляб, чипс. Беше страхотен период — а когато Тони продаде магазина си, се захванахме да обработваме новия собственик. Той беше по-труден, но накрая също се предаде. Тази задача ни караше да даваме най-доброто от себе си.

3.

Беше като бургия, направо като бургия, и усещах вонята на машинното масло, докато забиваха това нещо в главата ми и то пробиваше плътта ми и навсякъде хвърчеше кръв и гной, а душата ми висеше над пропастта като маймунка, стисната лиана. Бях покрит с мехури, големи като ябълки. Беше абсурдно, невероятно. Единият от лекарите каза, че никога не е виждал по-големи мехури, а изглеждаше доста стар. Лекарите се събираха да ме гледат, все едно съм някакъв изрод. Всъщност аз си бях изрод. Още съм изрод. Ходех до градската болница с трамвая и децата ме зяпаха и питаха майките си:

— Какво му има? Мамо, какво му има на лицето!

А майките казваха:

— ШШШШШШШШ!

Това „шишишишиш“ беше най-ужасното проклятие, а след това оставяха малките копеленца, женски и мъжки, да продължават да ме зяпят над ръба на седалките, така че аз поглеждах навън през прозореца и гледах как отминават къщите, и се давех, давех се в алкохол, защото нямаше какво друго да правя. Поради липса на по-добро наименование, докторите го нарекоха *Acne Vulgaris*. С часове седях на една дървена пейка, докато чаках бургията. Направо да ме съжалиш, нали? Спомням си старите тухлени постройки на болницата и сестрите със спокойни усмивки, и смеещите се доктори — те бяха успели в живота. Точно там разбрах какво не е наред в болниците — че са направени само за това докторите да се чувстват като царе, а пациентите като лайна. Болниците бяха създадени с единствената цел докторите да се наслаждават на бялото си колосано превъзходство и да се закачат със сестрите.

„Докторе, докторе, хвани ме за дупето в асансьора, забрави за вонята на рака, забрави за вонята на смъртта. Ние не сме като тези бедни тъпаци, ние никога няма да умрем. Ние винаги си пием сока от моркови, а когато ни стане зле, всяко можем да гълтнем някое хапче, да си ударим някоя инжекция, ние разполагаме с всички drogi на

света. Животът ни пее като пойна птичка: «Чик-чирик, най-велики на света!».

Аз отивах, чаках бургията и накрая те започваха да я забиват в мен. БЖЖЖЖ, БЖЖЖЖ, БЖЖЖЖ, а през това време слънцето светеше навън, над портокали и далии, и вътре, през престилките на сестрите, за да побърква още повече бедните изроди. Бжжжж, бжжжжж, бжжжж.

— Не съм виждал такова нещо!

— Погледни го, неподвижен като статуя!

Около мен пак се събраха ебачи на медицински сестри — мъже с големи къщи, които имаха време да се смеят, да четат книги, да ходят на театър, да си купуват картини и да забравят как да мислят и да чувстват. Бели колосани мъже, които наблюдаваха моето поражение. Като на събрание.

— Как се чувстваш?

— Страхотно.

— Не те ли боли от иглата?

— Да ви го научукам.

— Моля?

— Казах, да ви го научукам.

— Той е още момче. Ядосан е на целия свят. Няма за какво да му се сърдим. На колко години си, момче?

— На четиринайсет.

— Просто исках да те похваля за куражта, защото не се предаваш на болката от иглата. Значи си много смел.

— Да ти го научукам.

— Не можеш да ми говориш по този начин.

— Да ти го научукам. Да ти го научукам. Да ти го научукам.

— Трябва да се държиш по-добре. Ами ако беше сляп?

— Тогава нямаше да се налага да ти гледам проклетата физиономия.

— Това момче е лудо.

— Да, така изглежда, не му говори повече.

Страхотна болница, няма що — но тогава не знаех, че двайсет години по-късно ще се върна там, в същото крило. Болници, затвори и бардаци — това са университетите на живота. Аз имам няколко висши образования. Заслужавам малко уважение.

4.

Тогава живеех с никаква друга. Бяхме на втория етаж на блока и аз имах работа. Точно това едва не ме уби — защото пиех по цяла нощ и работех по цял ден. Непрекъснато хвърлях празни бутилки през един и същ прозорец. После го носех при стъкларя на ъгъла, за да го поправи, да му сложи ново стъкло. Веднъж седмично. Човекът ме гледаше много странно, но винаги ми вземаше парите, няма проблеми. Пиех непрекъснато вече петнайсет години и една сутрин се събудих: готово. От устата и гъза ми течеше кръв. Серях черни лайна. Кръв, кръв, водопади от кръв. Кръвта вонеше по-гадно от лайната. Жената, с която живеех, извика доктор и дойдоха да ме вземат с линейка. Санитарите казаха, че съм прекалено едър, за да ме носят, и ме помолиха сам да сляза по стълбите.

— Добре, момчета — отвърнах аз. — С удоволствие ще ви помогна. Не искам да се преработвате.

Излязох навън и легнах на носилката; те я разпънаха, а аз се покатерих на нея като увехнало цвете. Ебати цветето. Съседите се бяха показали на прозорците и на стълбите, за да ме гледат. През повечето време ме виждаха просто пиян.

— Виж, Мейбъл! — каза един от тях. — Този ужасен човек си отива!

— Бог да го прости! — отговори тя.

Добрата стара Мейбъл. Изплюх малко кръв отстрани до носилката и всички казаха „Ооо!“.

Въпреки че ходех на работа, нямах никакви пари, така че пак ме пратиха в градската болница. Линейката беше пълна. Вътре в линейката имаше нещо като лавици и всички лавици бяха запълнени с хора.

— Готово, пълни сме — каза шофьорът. — Отиваме в болницата.

Беше кофти пътуване. През цялото време се лашкахме насам-натам. Аз се опитвах да не пускам кръв от никъде, за да не изцапам хората. Една чернокожа жена рече:

— Господи! Не мога да повярвам, че това се случва на мен!
Помогни ми, Господи!

Господ е доста популярен на такива места.

Оставиха ме в едно тъмно мазе, някой ми даде чаша вода с никакво лекарство, и толкова. От време на време повръщах по малко кръв. В мазето бяхме четирима или петима. Единият от мъжете беше пиян — и луд — но иначе изглеждаше здрав. Стана от леглото си и започна да се разхожда, да се препъва наоколо, да пада върху останалите пациенти и да събarya разни неща, като повтаряше:

— Уа уа, аз съм уа уа джобата, аз съм джуба аз съм джума джуба джаста джуба.

Взех една кана за вода, за да го ударя с нея, но той не ме доближи достатъчно. Накрая се строполи в един ъгъл и припадна. Лежах в това мазе цяла нощ и до обяд на следващия ден. После ме преместиха горе. Болницата беше препълнена. Оставиха ме в един тъмен ъгъл.

— Направо ще пукне в този ъгъл — отбеляза едната сестра.

— Аха — съгласи се другата.

Една нощ станах, но не можах да стигна до кенефа. Издряфах кръв направо на пода. Паднах и не можах да стана. Извиках медицинска сестра, но вратите в болницата бяха с метално покритие, дебели по десет сантиметра, и никой не ме чу. Сестрата минаваше веднъж на два часа, за да провери дали някой не е умрял. Нощем изнасяха доста умрели хора. Аз не можех да заспя и ги гледах. Свалиха човека от леглото на една носилка и го покриваха с чаршаф. Носилките бяха добре смазани. Продължих да крещя, без да знам защо:

— Сестра!

— Млъкни! — каза ми един от другите болни. — Искаме да спим.

Така че аз припаднах.

Когато се съвзех, бяха светнали лампите. Две сестри се опитваха да ме вдигнат.

— Нали ти казах да не ставаш! — извика едната.

Не можах да отговоря. В главата ми думкаха барабани. Чувствах се като изпразнен. Все едно чуха всичко, но не можех да виждам — само ярки светковици от светлина. Но не изпитвах нито страх, нито паника — само чувство за очакване, за търпеливо и спокойно очакване.

— Много си тежък — каза едната сестра. — Седни на този стол.

Двете ме сложиха на стола, за да ме избутат. Аз не се чувствах по-тежък от три килограма.

После пак се събраха около мен: още хора. Спомням си един доктор със зелена престилка, от операционната. Изглеждаше разгневен. Говореше нещо на главната сестра.

— Защо този човек не е на системи? Останали са му само... сантилитра!

— Документите му са обработени долу, докато съм била горе, и са попълнени без мен. Освен това, докторе, той няма кредит за кръвопреливане!

— Искам да докарате кръв. ВЕДНАГА!

Почудих се какъв е този тип. Държеше се много странно. Много странно за доктор.

Сложиха ме на системи — четири литра кръв и четири литра глюкоза.

Една сестра се опита да ме нахрани — с ростбиф, картофи, грах и моркови за гарнитура. Донесе ги на една таблица.

— По дяволите, не мога да ям това — заявих аз. — Ако го изям, ще умра!

— Яж — каза ми тя. — Това е храната, която са ти предписали.

— Донесете ми мляко — помолих аз.

— Яж — повтори тя и си тръгна.

Аз не докоснах храната.

След пет минути тя пак пристигна, тичешком.

— НЕДЕЙ да го ядеш! — крещеше тя, докато тичаше. — НЕ БИВА да ядеш това! Объркали са списъка с храната!

После сестрата отнесе таблата и ми донесе мляко.

След като ми преляха първата доза кръв, ме преместиха на носилка и ме закараха на рентген. Докторът ми нареди да се изправя. Аз постоянно падах назад.

— ДЯВОЛИТЕ ДА ТЕ ВЗЕМАТ! — изкрещя той. — ПОХАБИХ ОЩЕ ЕДИН ФИЛМ! СТОЙ И НЕ МЪРДАЙ, ДА МУ СЕ НЕ ВИДИ!

Опитах се, но не можах. Пак паднах назад.

— Мамка му и прасе — каза той на сестрата. — Махнете го оттук.

После дойде Великден и оркестърът на Армията на спасението започна да свири точно под прозореца — от пет часа сутринта.

Свиреха ужасна религиозна музика, силно и фалшиво, и тези звуци започнаха да ме давят, да ме пронизват, да ме убиват на място. Никога не съм се чувствал толкова близо до смъртта колкото тази сутрин. Бях на сантиметър от смъртта — на косъм от смъртта. Най-сетне оркестърът на Армията на спасението реши да се премести под друг прозорец и аз бавно започнах да се връщам към живота. Предполагам, че същата сутрин този оркестър е убил поне шестима болни.

После се появи баща ми, като водеше моята курва. Тя беше пияна и аз веднага разбрах, че баща ми ѝ е дал пари и нарочно я е довел пияна, за да ми стане гадно. Двамата с моя старец бяхме заклети врагове — той не вярваше в нищо от това, в което вярвах аз, и обратно. Жената се олюляваше над леглото ми — почервеняла от пиене.

— Защо ми я доведе такава? — попитах го аз. — Защо не изчака до утрe?

— Защото ти казвах, че тя не е стока! Винаги съм ти казвал, че не е стока!

— Нарочно си я напил, преди да я доведеш тук. Защо непрекъснато ми забиваш нож в гърба?

— Защото ти казвах, че не става! От самото начало ти казвах, че не става!

— Копеле мръсно, кажи още една дума и ще извадя тази игла от ръката си, ще стана и ще те пребия като куче!

Баща ми я хвана за ръката и двамата си тръгнаха.

Сигурно им се бяха обадили, за да им съобщят, че умирам. Кръвоизливите ми продължаваха. На същата вечер дойде свещеник.

— Отче — рекох му аз. — Не се обиждай, моля те, но бих искал да умра на спокойствие.

Изненадах се, когато видях как реагира: направо се олюя от учудване, все едно го бях ударил. Изненадах се, защото си мислех, че тези момчета са по-печени. Но какво пък, и те са хора, и те серат и си бършат гъза.

— Отче, говори с мен — обади се един от другите болни. — С мен можеш да поговориш.

Свещеникът отиде при него и всички останаха доволни.

Тринайсет дни, след като ме приеха в болницата, вече бях на работа, карах камион и носех пакети, които тежаха по двайсет и пет

килограма. Една седмица след това си поръчах първото питие — което според докторите трябваше да ме убие.

Предполагам, че някой ден наистина ще умра в градската болница. Каквото и да правя, все дотам стигам.

5.

Отново се случи кофти период, а бях прекалено изнервен, за да пия много; само въртях очи насам-натам и се чувствах отпаднал; бях толкова депресиран, че не можех да си намеря временна работа както обикновено, на която да си почина — в склад или в магазин — така че един ден отидох в кланицата.

— Не съм ли те виждал някъде? — попита човекът в офиса.

— Не — изльгах.

Всъщност бях ходил там преди две-три години, бях попълнил всички документи, бях минал медицинския преглед и прочие, и ме бяха завели в подземието, четири етажа по-надолу, където беше ужасно студено, а подът беше целият в кръв — зелен под и зелени стени. Същият този човек ми беше обяснил каква е работата — натискаш това копче и от тази дупка в стената се чува шум като от сблъсък на футболни защитници или от падане на слонове, и нещо излиза — нещо умряло, голямо, кърваво — и той ми показва как трябваше да го хвана, да го хвърля в камиона и да натисна копчето, за да дойде следващото. После ме оставил. Когато си тръгна, си свалих престилката, каската и ботушите (бяха ми дали с три номера помалки), изкачих се обратно по стълбите и си тръгнах. Но сега се бях върнал.

— Изглеждаш старичък за тази работа — отбеляза той.

— Искам да позаякна — изльгах аз. — Трябва да се хвана на никаква здрава работа.

— Ще се справиш ли?

— Аз съм по-як, отколкото изглеждам. Едно време се боксирах професионално, с най-добрите.

— Честно?

— Аха.

— Да, по лицето ти се вижда. Сигурно си участвал в доста кофти мачове.

— Майната му на лицето. Имах бързи ръце. Още имам бързи ръце. Но понякога трябваше да падам нарочно, за да върви бизнесът.

— Аз се интересувам от бокс. Не помня да съм те чувал.

— Аз се боксирах под псевдоним. Кид Звездата.

— Кид Звездата? Не се сещам.

— Мачовете ми бяха в Южна Америка, Африка, Европа, на островите, в моряшките градове. Затова имам толкова празни места в документите. Не обичам да попълвам „боксьор“ в графата за професия, защото хората си мислят, че се бъзикам с тях или лъжа. Просто оставям празно и майната му.

— Добре, ела на медицински преглед утре в девет и половина и ще те назначим. Казваш, че искаш здрава работа, така ли?

— Е, ако имате нещо друго...

— В момента нямаме. Знаеш ли, изглеждаш на петдесет години. Чудя се дали не бъркам. Обикновено не си губим времето с такива хора.

— Аз не съм „хора“ — рекох. — Аз съм Кид Звездата!

— Добре, Звезда — засмя се той. — Ще ти дадем ЗДРАВА работа!

Хич не ми хареса как го каза.

Два дни по-късно минах през портала, влязох в една дървена барака и показах на един стар човек бележката с името ми („Хенри Чинаски“). Той ме изпрати в товарното отделение, при Търман. Отидох там. На една пейка седяха много мъже, които ме изглеждаха така, все едно съм хомосексуалист или побъркан.

Аз отвърнах на погледите им с нещо, което трябваше да мине за лениво презрение, и ги заговорих на най-гадния си уличен диалект:

— Къде е Търман? Трябва ми някакъв Търман.

Някой ми го посочи.

— Ти ли си Търман?

— Аха.

— Ще работя при теб.

— Честно?

— Честно.

Той ме погледна.

— Къде са ти ботушите?

— Ботуши? Нямам ботуши.

Той бръкна под пейката и ми подаде чифт ботуши — стари, груби, корави ботуши. Пак същата история: с три номера по-малки. Едва си напъхах краката в тях.

После Търман ми даде окървавена престилка и каска. Сложих си и тях. Той си запали цигара и хвърли клечката с лениво, мъжествено замахване встрадни.

— Хайде — каза Търман.

Всички други работници бяха негри и ме гледаха не просто като негри, а като чернокожи мюсюлмани. Аз бях метър и деветдесет, но те всичките бяха по-високи от мен, а ако не бяха по-високи, бяха по два-три пъти по-широки.

— Ханк! — кресна Търман.

„Ханк — помислих си аз. — Също като мен. Това е готино.“ Вече бях започнал да се потя под каската.

— Сложи го да работи ЗДРАВО!!!

Исусе Христе, Исусе Христе, Исусе Христе. Какво стана със сладките лениви нощи? Защо това не се случва на Уолтър Уинчъл, който толкова вярва в американския начин на живот? Не бях ли един от най-добрите студенти по антропология? Какво стана?!?

Ханк ме заведе при един празен камион, който чакаше на рампата. Камионът беше дълъг поне половин пресечка.

— Чакай тук.

После няколко от чернокожите мюсюлмани пристигнаха на бегом, като тикаха пред себе си ръчни колички — боядисани в мръсно, грапаво бяло, като вар от курешки. Всяка количка беше пълна с парчета месо, които плуваха в разредена кръв. Не, всъщност не плуваха — стояха неподвижно в кръвта като големи късове олово, като гюлета, като трупове.

Едно от момчетата скочи в камиона, а другите започнаха да ми подхвърлят парчетата месо. Аз ги хващах и ги мятах на човека в камиона, а той ги запращаше в дъното на каросерията. Парчетата летяха бързо, БЪРЗО, бяха тежки и ставаха все по-тежки. В момента, в който хвърлях едно парче месо зад гърба си и се обръщах, следващото вече летеше към мен. Разбрах, че се опитват да ме прекършат. Скоро започнах да се потя с такава сила, сякаш по тялото ми са отворени кранове, гърбът ме заболя, китките ме заболяха, ръцете ме заболяха, всичко ме заболя и силите ми почти свършиха. Вече почти нищо не

виждах, само се напрягах да хвана още едно парче месо и да го хвърля, да хвана още едно и да го хвърля. Бях оплискан с кръв и в ръцете ми се удряше поредното меко мъртво тежко парче месо, пляс, и поддаваше под пръстите ми, като женски задник, а аз бях толкова капнал, че дори не можех да събера сили да кажа: „Ей, момчета, какъв ви е ПРОБЛЕМЪТ, по дяволите?!“. Парчетата месо не спираха да летят, а аз не спирах да се въртя, като прикован на шиш, с каска, а те не спираха да докарват нови и нови ръчни колички, пълни с нови парчета парчета парчета месо, и накрая най-сетне свършиха, а аз останах на мястото си, като се олюлявах и вдишвах светлината от жълтата електрическа крушка. Беше като нощ в ада. Е, какво пък — винаги съм обичал да работя нощем.

— Хайде!

Този път ме заведоха в друго помещение. От тавана висеше половин теле, а може би цяло — да, като се замисля, имаха по четири крака, значи са били цели телета. Значи, на тавана имаше дупка, а от нея се спускаше кука, на която висеше едно току-що убито теле.

„Току-що са го убили“, помислих си аз. „Убили са проклетото теле. Как различават хората от говедата? Откъде знаят, че и аз не съм теле?“

— ДОБРЕ! ЗАЛЮЛЕЙ ГО СЕГА!

— Да го залюлея?

— Точно така — ТАНЦУВАЙ С НЕГО!

— Какво?!

— Господи боже! Джордж, ела тук!

Джордж застана под мъртвото теле и го сграбчи. ЕДНО. Затича се напред. ДВЕ. Затича се назад. ТРИ. Затича се много напред. Телето увисна почти водоравно. Някой натисна някакво копче и телето остана в ръцете му. Готово да замине за месарниците по целия свят. За всички клюкарещи откачени мързеливи тъпи домакини по целия свят, които се мъкнеха по пеньоари в два следобед и дърпаха от омазнените си с червило цигари, и не усещаха почти нищо.

Следващото теле увисна над мен.

ЕДНО.

ДВЕ.

ТРИ.

Бях сграбчил телето. Мъртвите му кокали се притискаха в моите живи кокали, мъртвата му плът се притискаше в моята жива плът, кокалите и плътта ме притиснаха и аз си представих някоя секасапилна путка, която седи срещу мен на дивана с кръстосани крака, а аз държа питие в ръката си и бавно, но сигурно си проправям път с приказки към най-съкровеното място в нейното тяло, и тогава Ханк кресна:

— НОСИ ГО В КАМИОНА!

Затичах се към камиона. Още като малко момче в двора на американското училище бях научен да се срамувам от поражението и да не изпускам телето на земята, защото това щеше да означава, че съм бъзълъ и не съм истински мъж и следователно не заслужавам нищо друго освен подигравки, защото в Америка човек винаги трябваше да побеждава, независимо за какво се бори, без да задава въпроси, и още защото знаех, че ако изпусна това тело, повече никога няма да мога да го вдигна от земята. Защото щеше да се изцапа. А аз не исках телето да се изцапа — или, по-точно казано, те не искаха телето да се изцапа.

Тичешком влязох в камиона.

— ОКАЧИ ГО!

Куката, която висеше от тавана, беше тъпа като човешки палец без нокът. Трябваше да отпуснеш по-тежката половина на телето надолу и да ръгаш с по-леката, докато куката се закачи за нещо, но куката не искаше да се закача. *Мамка му и теле!* Беше само хрущяли и дебела, твърда сланина.

— ХАЙДЕ БЕ!

Дадох всичко от себе си и куката най-сетне проби, беше прекрасна гледка, чудо невиждано, куката беше пробила телето и то си висеше само, а не на рамото ми — чакаше домакините и клюките в месарницата.

— МЪРДАЙ!

В камиона влезе един негър — сто и трийсет килограма, нахален, умен, печен, смъртоносен — със замах окачи своето тело на куката и ме изгледа от горе надолу:

— Не прекъсвай реда!

— Добре, шефе — отвърнах аз.

Излязох пред него. Чакаше ме друго тело. Всеки път, когато натоварвах телето в камиона, бях съвсем сигурен, че това ще бъде последното, че нямам сили за повече, но си казвах

още едно
само още едно
после
напускам.
Майната му.

Всички ме чакаха да се откажа — виждах го в очите им и в усмивките, когато си мислеха, че не ги гледам. Не исках да се предавам. Отидох да натоваря следващото тело. Бях като стария шампион. Старият шампион, който дава всичко от себе си в последния си мач. Сграбчих телето.

Така минаха два часа, после някой кресна:

— ПОЧИВКА!

Успях. Десет минути почивка и едно кафе, после никога нямаше да ме накарат да се откажа. Излязох последен и тръгнах към микробуса, в който беше лавката. Виждах как в нощта от кафето се издига пара; виждах поничките, цигарите, бисквитите и сандвичите под електрическите светлини.

— ЕЙ, ТИ!

Беше Ханк. Ханк, който се наричаше като мен.

— Да, Ханк?

— Преди да излезеш в почивка, закарай камиона до осемнайсета рампа.

Говореше за камиона, който току-що бяхме натоварили — който беше дълъг половин пресечка. Осемнайсета рампа беше в другия край на двора.

Успях да отворя вратата и да се кача в кабината. В кабината имаше мека седалка с кожена тапицерия, толкова мека, та осъзнах, че ако не се боря, ще заспя на минутата. Не можех да карам камион. Разгледах таблото и видях поне половин дузина скоростни лостове, спирачки, копчета и прочие. Завъртях ключа и успях да запаля двигателя. Поиграх си с педалите и скоростите, докато камионът най-сетне тръгна напред, и го откарах в другия край на двора, до осемнайсета рампа, като през цялото време си мислех, че докато се върна, лавката ще си тръгне. Това беше трагедия, истинска трагедия. Паркирах камиона, загасих двигателя и останах още малко на меката

кожена седалка. После отворих вратата и слязох. Не улучих стъпенката или каквото се казва там и паднах — с окървавената престилка и каската бях като прострелян войник. Не ме заболя, или поне нищо не усетих. Успях да се изправя — и видях как микробусът на лавката излиза през портала и завива по улицата. Видях и останалите работници, които се връщаха на работа, смееха се и палеха цигари.

Свалих ботушите, престилката и каската и се върнах до дървената колиба на входа на кланицата. Метнах престилката, каската и ботушите вътре. Старецът ме изгледа:

— Какво правиш? Махаш се от такава ДОБРА работа?!

— Да ми пратят чека със заплатата за два часа — или да си го заврат отзад, не ми пука!

Излязох от кланицата. Прекосих улицата, седнах в някакъв мексикански бар, изпих една бира и после хванах автобуса за вкъщи. В двора на американското училище ме бяха победили. Отново.

6.

На следващия ден седях в бар и пиех с две жени. Едната беше с кърпа на главата, а другата не. Барът беше най-обикновен бар: тъп, несъвършен, отчаян, жесток, лайнян, беден, в миниатюрната мъжка тоалетна вонеше така, че да повърнеш, и човек не можеше да се изсере там, само да пикае, докато се дави и обръща глава, търси светлината в края на тунела и се моли стомахът му да издържи още малко.

Седях там от три часа, пиех и черпех жената без кърпа на главата. Тя не изглеждаше зле: скъпи обувки, хубави крака и задник; беше точно на ръба да се разпадне, но според мен точно тогава жените изглеждат най-секси.

Почерпих я още едно питие, после още две.

— Това е — казах. — Свърших парите.

— Шегуваш се.

— Не.

— Имаш ли къде да живееш?

— Още два дни, после трябва да плащам наем.

— Имаш ли работа?

— Не.

— С какво се занимаваш?

— С нищо.

— Искам да кажа, как преживяваш?

— Преди работех като агент на един жокей. Беше добро момче, но два пъти го хванаха с допинг за коня. Така че му забралиха да се състезава. После се занимавах малко с бокс, хазарт, дори се опитах да завъртя птицеферма — беше трудна работа, по цяла нощ трябваше да пазя пилетата от дивите кучета, а един ден съм забравил някаква запалена пура и цялата ферма изгоря, заедно с петлите. Пробвах се като златотърсач в Калифорния, бях конферансие в цирка, пробвах да играя на стоковата борса, пробвах да стана спекулант — нищо не стана, във всичко се провалих.

— Изпий си питието и ела с мен — каза ми тя.

Това „ела с мен“ прозвуча добре. Изпих си питието и тръгнах с нея. Поехме по улицата и спряхме пред един магазин.

— Ти мълчи — заръча ми тя. — Аз ще говоря.

Влязохме. Тя взе салам, яйца, хляб, бекон, бира, горчица, кисели краставички, две бутилки хубаво уиски, алка-зелцер, цигари и пури. После каза на продавача:

— На сметката на Уили Хенсън.

Излязохме с нещата и тя повика такси. Таксито спря и ние седнахме отзад.

— Кой е този Уили Хенсън? — попитах аз.

— Няма значение — рече тя.

Пристигнахме вкъщи и тя ми помогна да прибера хранителните продукти в хладилника. После седна на дивана, кръстоса хубавите си крака и започна да подривва във въздуха и да върти глезените си, за да си разглежда обувките — красивите си обувки с високи токчета. Аз отворих едната бутилка и налях по много уиски с вода в две чаши. Отново се чувствах като цар.

По-късно вечерта, когато бяхме в леглото, аз спрях и я погледнах:

— Как ти е името?

— Какво значение има, по дяволите?

Аз се засмях и продължих.

Минаха два дни, трябваше да се изнасям и аз прибрах целия си багаж в мукавения куфар (нямах много багаж), двамата излязохме от къщи и трийсет минути по-късно влязохме през задния вход на един магазин за кожени изделия на едро, в една стара къща на два етажа.

Пепър (така се казваше тя, както разбрах най-сетне) позвъни на вратата и ми рече:

— Застани по-назад, така че да види само мен, а когато ни отключи, аз ще бутна вратата и ще влезем заедно.

Уили Хенсън винаги поглеждаше надолу по стълбите към едно огледало, в което се виждаше кой стои пред вратата, преди да реши дали си е вкъщи, или не.

Този път реши, че си е вкъщи. Домофонът избръмча и двамата с Пепър влязохме, като оставихме куфара на стълбите.

— Бейби! — извика той от върха на стълбището. — Толкова се радвам да те видя!

Уили Хенсън беше доста стар и имаше само една ръка. Прегърна Пепър с ръката си и я целуна. После ме видя.

— А кой е този?

— О, Уили, искам да се запознаеш с един приятел. Нарича се Хлапето.

— Здрави! — казах аз.

Той не ми отговори.

— Хлапето? Не ми прилича на Хлапе.

— Всъщност се казва Хлапето Лани, преди е бил боксьор.

— Хлапето Ланселот — поясних аз.

Отидохме в кухнята, Уили извади бутилка и наля на всички. Седнахме.

— Харесват ли ти завесите? — попита ме той. — Момичетата ми ги ушиха. Момичетата са много способни.

— Хубави са — отвърнах аз.

— Ръката ми се схваща, вече почти не мога да си движа пръстите и мисля, че ще умра, а докторите не могат да разберат какво ми има. Момичетата си мислят, че се бъзикам с тях, и ми се смеят.

— Представям си — отвърнах аз.

Изпихме по още няколко.

— Ти ми харесваш — каза ми Уили. — Приличаш на човек, който е видял много, и имаш класа. Повечето хора нямат класа. Ти имаш класа.

— Не знам за класата — отговорих аз. — Но наистина съм видял много.

Изпихме по още няколко, после се преместихме в хола. Уили си сложи капитанска фуражка, седна зад йоника и започна да свири с една ръка. Йониката звучеше много силно.

По целия под бяха пръснати монети от двайсет и пет, десет, пет, два и един цента. Не попитах защо. Седяхме, пиехме и слушахме йониката. Когато Уили спря да свири, аз изръкоплясках.

— Онази вечер момичетата бяха горе — разказа ми той. — И изведнъж някой извика „ПОЛИЦИЯ!“. Трябваше да ги видиш как бягат — някои голи, някои по сутиени и бикини, всичките избягаха и се скриха в гаража. Адски смешно беше! Аз си останах горе и те една по една се върнаха от гаража. Беше адски смешно, заклевам се!

— Кой извика „ПОЛИЦИЯ“? — попитах.

— Аз — отвърна той.

После той се прибра в спалнята, съблече се и си легна. Пепър отиде да го целуне и да му поговори за лека нощ, а аз събрах всички монети от пода.

След малко тя излезе и кимна към стълбището. Аз отидох да си донеса куфара.

7.

Когато сутрин Уили Хенсън си сложеше капитанската фуражка, това означаваше, че ще ходим на яхтата. Той заставаше пред огледалото, за да нагласи фуражката под необходимия ъгъл, а някое от момичетата дотичваше да ни каже:

— Отиваме на яхтата! Той си слага фуражката!

Ето какво стана първия път.

Той излезе с фуражката си и ние тръгнахме подире му към гаража, без да кажем и дума. Колата на Уили Хенсън беше толкова стара, че имаше открита задна седалка. Две-три момичета се качиха отпред при него, като седнаха една в друга или както намерят за добре, а ние двамата с Пепър седнахме на откритата задна седалка. Тя ми обясни:

— Той излиза с яхтата само когато няма махмурлук и не пие. Но освен това не търпи никой друг да пие на яхтата, така че внимавай.

— Мамка му! — изругах аз. — Имам нужда от едно питие!

— Всички имаме нужда от едно питие — каза ми тя.

После извади плоска бутилка от дамската си чанта и я отвори. Подаде ми бутилката и рече:

— Почакай да ни погледне в огледалото. После си дръпни в момента, в който погледне обратно към пътя!

Пробвах. Стана. После Пепър беше наред. Докато стигнем до Сан Педро, бяхме изпили цялата бутилка. Пепър извади дъвка, аз си запалих пура и слязохме от колата.

Яхтата изглеждаше добре. Имаше два мотора и Уили ми обясни как да запаля втория мотор, ако нещо стане. Аз седях и кимах, без да го слушам. Беше нещо за това как трябвало да дръпна някакъв кабел или нещо подобно.

В добавка Уили ми обясни как да вдигна котвата и да изляза от пристанището, но аз си мислех само за пиене. Излязохме от пристанището и той застана да върти голямото колело с капитанската си фуражка, а момичетата се събраха около него.

— Дай ми да покарам, Уили!

— Уили, дай ми да покарам!

Само аз не исках да покарам. Уили беше кръстил яхтата на себе си: „УИЛХАН“. Ужасно име. По-добре да се назаваше „ПЛАВАЩАТА ПУТКА“.

Двамата с Пепър слязохме в каюткомпанията и намерихме още доста пиене. Останахме да пием. По едно време чух как Уили загаси мотора и слезе по стълбите.

— Връщаме се — каза той.

— Защо?

— Кони пак е в някаква фаза. Страх ме е, че ще скочи през борда. Не ми говори. Само седи и гледа в една точка. А не може да плува. Страх ме е, че ще се удави.

(Кони беше втората жена от бара, с кърпата на главата.)

— Нека да скача. Аз ще скоча да я извадя. Ще ѝ ударя един, за да не рита, и ще я кача на яхтата. Не се притеснявай.

— Не, връщаме се. Освен това вие сте *pili*!

Той се върна горе. Аз напълних чашите и запалих пура.

8.

Когато се върнахме на пристанището, Уили слезе да ни каже, че веднага ще се върне. Но не се върна веднага. Не се върна три дни и три нощи. Остави всичките момичета и просто си тръгна с колата.

— Той е луд — каза едно от момичетата.

— Аха — съгласи се друго.

Но на яхтата имаше много храна и алкохол, така че останахме да чакаме Уили. Имаше четири момичета, заедно с Пепър. На яхтата беше студено — независимо колко пиеш, независимо с колко одеяла се завиваш. Имаше само един начин да се стоплим. Накрая момичетата започнаха да се бъзикат с това...

— Сега съм АЗ! — извикваше някое от тях.

— Не, май съм аз — заявяваше друга.

— Май си ти?! — питах аз. — Ами АЗ?!

И те се смееха. Накрая вече не можех повече.

Намерих зелените си зарове в джоба и започнахме да играем на пода. Всички бяха пияни и момичетата имаха пари, а аз не, но след известно време вече имах. Те не знаеха правилата, а аз ги обяснявах в движение и малко ги променях, когато се наложи.

Точно така ни намери Уили, когато най-сетне се върна — играехме на зарове и всички бяхме пияни.

— НЕ ДОПУСКАМ ХАЗАРД НА ТОЗИ КОРАБ! — изкрещя той.

Кони бързо изтича горе при него, прегърна го, пъхна дългия си език в устата му и го хвана за чатала. Тогава той се засмя, слезе при нас, наля си питие, наля на всички пиене и започнахме да си говорим и да се смеем. Той ни разказа, че пише опера за йоника, която ще се казва „Императорът на Сан Франциско“. Аз му обещах, че ще напиша либретото, и вечерта всички се прибрахме пияни и в прекрасно настроение.

И всеки път, когато излизахме с яхтата, се повтаряше почти същото нещо.

Една вечер обаче той умря и ние с момичетата останахме на улицата. Беше завещал всичките си пари на някаква сестра, която живееше на изток, а аз започнах работа във фабрика за кучешки бисквити.

9.

После се нанесох в някаква квартира на улица „Кингсли“ и започнах работа в склада на един магазин за абажури.

Беше доста спокоен период. Всяка вечер пиех много бира и често забравях да се храня. Купих си пишеща машина — стар *Underwood* втора ръка с клавиши, които заяждаха. Не бях писал нищо от десет години. Започнах да се напивам с бира и да пиша поезия. Скоро събрах доста стихотворения, но не знаех какво да ги правя. Затова ги сложих всичките в плик и ги изпратих на някакво ново списание в един малък град в Тексас. Реших, че никой няма да ги публикува, но поне някой ще им се ядоса, така че няма да са съвсем безполезни.

Вместо това получих в отговор две дълги писма. В тях пишеше, че съм гений, разтърсващ талант и бог. Прочетох ги по няколко пъти, после се напих и написах дълго писмо в отговор. Изпратих и още стихотворения. Всяка вечер пиех стихотворения и писма, направо не можех да спра с тези глупости.

Редакторката на списанието, която също пописваше, започна да ми изпраща свои снимки, на които съвсем не изглеждаше зле. Писмата ни също станаха по-лични. Тя ми разказваше, че никой се иска да се ожени за нея. Нейният млад помощник-редактор ѝ казал, че ще се ожени за нея, ако му припише половината си имущество, но тя всъщност нямала никакви пари, независимо какво си мислели хората. Малко по-късно прибрали помощник-редактора в психиатрична клиника. *Никой не иска да се ожени за мен*, пишеше ми тя. *Стихотворенията ти ще излязат в следващия брой, посветен изцяло на Чинаски, но никой не иска да се ожени за мен, защото по рождение имам деформация на врата и сега никой не иска да се ожени за мен.*

Една вечер много се напих и отговорих:

Майната му. Аз ще се оженя за теб. Това за врата няма значение. И аз не съм особено готин. Представям си

как ще си живеем двамата, ти с твоя врат и аз с моето лице,
което сякаш е ръфано от лъвове!

После изпратих писмото, веднага забравих за него, изпих още
една бира и заспах.

След известно време получих писмо:

О, толкова съм щастлива! Всички ме гледат и ме
питат: „Ники, какво е станало? Ами ти направо ГРЕЕШ от
щастие! Какво е станало?“. Но аз не им казвам! О, Хенри,
ТОЛКОВА СЕ РАДВАМ!

В писмото бяха приложени няколко снимки, които бяха много
грозни. Хвана ме страх. Излязох и си купих бутилка уиски. Изпих
уискито и пак разгледах снимките. После паднах на колене на килима:

— О, Господи или Иисусе, какво сторих? Какво сторих? Добре,
момчета, слушайте сега: ще посветя остатъка от живота си, за да
накарам тази бедна жена да се чувства щастлива! Ще бъде адски
трудно, но аз издържам на много, а има ли по-добър начин да живея,
освен като правя някого другого щастлив?

Станах от килима; не бях съвсем сигурен за това последното.

Седмица по-късно бях пиян и чаках на автогарата да дойде
автобусът от Тексас.

По уредбата съобщиха, че автобусът е пристигнал, и аз се
пригответих да умра. Гледах как слизаха от автобуса и мислено ги
сравнявах със снимките. После видях една млада блондинка, двайсет и
три годишна, с хубави крака и енергична походка, невинно и доста
снобско лице, може би изразът е „живо лице“, не знам, а вратът ѝ
изобщо не беше толкова зле. Тогава аз бях на трийсет и пет.

Отидох при нея.

— Ти ли си Ники?

— Да.

— Аз съм Чинаски. Дай си куфара.

Двамата излязохме на паркинга.

— Чакам те от три часа — казах аз. — Бях толкова притеснен!
През цялото време седях в бара и се притеснявах.

Тя пипна капака на колата.

— Двигателят още пари. Лъжеш, копеле, току-що си пристигнал!

Засмях се:

— Добре де, права си.

Качихме се в старата ми кола и продължихме по план. Малко след това се оженихме в Лас Вегас и за сватбата и обратния билет до Тексас отидоха почти всичките ми пари.

Когато се качихме заедно в автобуса, ми бяха останали само трийсет и пет цента.

— Не знам дали на татко ще му хареса това, което направих — отбеляза тя.

„О, Господи и Иисусе — помолих се аз. — Дайте ми сила и смелост!“

Тя се въртя неспокойно по целия път до това малко градче в Тексас. Пристигнахме към два и половина сутринта и докато слизахме, шофьорът на автобуса май каза:

— Кой е този боклук с теб, Ники?

Автобусът замина, а ние останахме на тротоара.

— Какво ти каза оня шофьор? — попитах аз, като дрънчах с моите трийсет и пет цента в джоба. — Какво ти каза, а?

— Нищо не ми е казал. Хайде.

Приближихме се до една голяма сграда в центъра на градчето и Ники се изкачи по стълбите.

— Ей, къде отиваш, по дяволите?

Тя извади ключ и отвори вратата. Погледнах нагоре, където имаше гранитен надпис: *КМЕТСТВО*.

Влязохме в кметството.

— Искам да проверя дали имам поща.

Тя влезе в кабинета си и огледа бюрото.

— По дяволите, нямам никаква поща! На бас, че онази кучка ми е откраднала пощата!

— Каква кучка? Каква кучка, бейби?

— Моят враг. Ела с мен.

Тръгнахме по коридора и спряхме пред една врата. Ники ми подаде една фиба.

— Виж дали ще можеш да отключиш вратата.

Аз взех фибата и пробах. Представях си заглавията във вестниците:

ПРОЧУТ ПИСАТЕЛ И БИВША ПРОСТИТУТКА ЗАЛОВЕНИ В КАБИНЕТА НА КМЕТА!

Не успях да отключка.

Ето защо отидохме у тях, скочихме в леглото и продължихме това, което бяхме започнали в автобуса.

Останах там няколко дни, после една сутрин към девет на вратата се позвъни. Ние бяхме в леглото.

— Какво става, по дяволите? — попитах.

— Иди да отвориш — каза ми тя.

Намъкнах се в някакви дрехи и отидох да отворя. Навън стоеше джудже, което на всеки няколко секунди се разтърсваше от някакъв тик. Беше си сложило шофьорска фуражка.

— Господин Чинаски?

— Аха?

— Господин Дайър ми поръча да ви разведа.

— Един момент.

Върнах се в спалнята и казах:

— Бейби, навън има едно джудже, което твърди, че някакъв господин Дайър му е поръчал да ме разведе. Джуджето има тик.

— Ами отиди с него де. Това е баща ми.

— Кой, джуджето ли?

— Не, господин Дайър.

Обух си чорапите и обувките и излязох.

— Добре, приятел — рекох му аз. — Да тръгваме.

Обиколихме целия град и покрайнините.

— Господин Дайър е собственик на това — посочваше джуджето и аз поглеждах.

— И на това. — И аз пак поглеждах.

Не обелвах дума.

— Както и на всички ферми — добави джуджето. — Господин Дайър е собственик на фермите и дели печалбата наполовина с хората, които работят в тях.

После джуджето ме закара до една зелена гора и посочи:

— Виждате ли езерото?

— Аха.

— Има и още шест езера, пълни с риба. А виждате ли пуйките?

— Аха.

— Това са диви пуйки. Господин Дайър дава дивеча под наем на ловното дружество, за да се грижат за него. Естествено, господин Дайър и неговите приятели могат да ходят на риболов и на лов, когато си искат. Вие занимавате ли се с риболов и лов?

— Доста съм пострелял навремето — отвърнах аз.

После продължихме с колата.

— Това е училището, което е посещавал господин Дайър.

— Честно?

— Да, онази тухлена сграда. Сега господин Дайър я купи, за да я реставрира, като паметник.

— Изумително — заявих аз.

Накрая се върнахме в къщата.

— Благодаря — казах аз.

— Искате ли утре пак да дойда? Има още неща, които мога да ви покажа...

— Не, благодаря, няма нужда — рекох аз и влязох в къщата.

Отново бях на върха.

И щеше да е хубаво историята да свърши тук, вместо да ти разказвам как изгубих всичко това, но все пак ще спомена, че беше заради един турчин, който носеше виолетова игла за вратовръзка и имаше безупречни маниери и образование. Нямах никакви шансове срещу него. Сетне обаче и турчинът й писна и последно чух, че живеела в Аляска и била омъжена за ескимос. Ники ми изпрати снимка на бебето си и ми съобщи, че още пишела и се чувствала щастлива. В отговор й написах:

Дръж се, бейби, този свят е пълна лудница.

И дето се вика, нямаше какво повече да се каже.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.